

POSTANOWIENIE

20 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 20 maja 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
przeciwko „A.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 23 sierpnia 2023 r., VII AGa 137/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 21 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. (obecnie: A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) na rzecz powoda S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 82.650 zł wraz z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 lipca 2018 r. do dnia zapłaty (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 2).

2. Na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 23 sierpnia 2023 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 1 oddalił powództwo, w pkt 2 kosztami procesu obciążył powoda w całości (pkt 1) i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 2).

3. Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wywiódł powód. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia przepisów postępowania przez orzeczenie poza granicami apelacji.

4. Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach

której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wówczas usprawiedliwione.

6. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że skarga nie zawiera argumentów wystarczających dla uznania, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., uzasadniająca przyjęcie sprawy do rozpoznania.

7. Skarżący uzasadniając oczywistą zasadność skargi odnosi się do kwestii będącej jednocześnie podstawą kasacyjną – zarzutu naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy, polegającego na tym, że sąd odwoławczy rozpoznał apelację poza jej granicami zaskarżenia, w sytuacji gdy pozwany nie stawiał zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego. Sąd Apelacyjny orzekł bowiem, że powód nie wykazał istotnych okoliczności faktycznych mających decydujące znaczenie dla ustalenia roszczenia powoda z tytułu dzierżawy przedmiotów pozostałych na budowie, tj. jakie przedmioty, za których używanie należny był czynsz dzierżawny, pozostały na budowie i z powodu jakich okoliczności.

8. Odnosząc się do treści powyższego zarzutu skarżącego przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczą dokonanej przez sąd odwoławczy oceny dowodów. Kognicja Sądu Najwyższego ma natomiast ograniczony charakter i nie obejmuje zarzutów związanych z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów dokonanych przez sądy *meriti* (art. 398³ § 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie sądem faktu i nie dokonuje kontroli prawidłowości oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd drugiej instancji, jak również kontroli prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych (zob. wyrok SN z 5 stycznia 2011 r., III CSK 72/10).

9. Natomiast co do meritum zarzutu, to Sąd Najwyższy nie podziela twierdzenia skarżącego, że sąd odwoławczy wykroczył poza granice apelacji.

Pozwany podnosił bowiem w apelacji naruszenie przepisów postępowania w zakresie dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów (zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 6 k.c. w zw. z art. 632 § 2 oraz art. 232 k.p.c. – k. 356v-358v akt sprawy). Dokonując oceny dowodów w zakresie przesłanek faktycznych roszczenia sąd apelacyjny zmieścił się zatem w granicach zaskarżenia.

10. Wypada na koniec zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie każde naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi kasacyjnej (zob. postanowienia SN z 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06 i z 3 marca 2020 r., V CSK 75/19). Funkcją postępowania kasacyjnego nie jest weryfikowanie wszelkich naruszeń prawa w toku postępowania przed sądami *meriti*, w tym także przed sądem odwoławczym. Przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada jednocześnie w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 20 lutego 2008 r., V CSK 512/07). W orzecznictwie przyjmuje się, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje (a zatem nie musi wyłącznie rozstrzygać) *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz istotny jest skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08; z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15; z 18 maja 2023 r., I CSK 855/23). Oczywiście nietrafność wyroku ma być konsekwencją ewidentnego naruszenia prawa (zob. postanowienia SN z 26 kwietnia 2010 r. II CSK 36/2010 i z 30 listopada 2010 r. I CSK 359/10). Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika, a zatem przy zastosowaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby pogłębionej analizy, przeprowadzania dłuższych badań lub dociekań, podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie, bowiem orzeczenie sądu *ad quem* jest oczywiście nieprawidłowe (zob. postanowienia SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 i z 14 lutego 2020 r., V CSK 483/19). Innymi słowy, uchybienia powinny być dostrzegalne w sposób oczywisty dla osoby mającej wyższe wykształcenie prawnicze (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156;

z 17 maja 2018 r., IV CSK 601/17; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 21 maja 2019 r., I CSK 219/19).

11. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

12. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

13. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[dr]

[SOP]